

Bilag.

SOCIALMINISTERIET

Den 27. maj 1969.

Ved forelæggelse for folketetinget af forslaget til lov om ændring af lov om erstatning til besættelsestidens ofre blev der givet udtryk for, at ministeriet og direktoratet for ulykkesforsikringen arbejdede med spørgsmålet om, at slække på kravet om årsagsforbindelse mellem en konstateret lidelse og de forhold, hvorunder vedkommende levede i besættelsestiden, ligesom det var under overvejelse at lempe reglerne for ydelse af enkeerstatning i tilfælde, hvor ægteskabet er indgået efter skadens eller sygdommens indtræden.

I socialministeriets skrivelse af 25. februar 1969 til det om lovforslaget nedsatte folketingsudvalg udtaltes, at der måtte gives den fornødne tid til disse overvejelser og til påkrævede sonderinger hos på dette felt kyndige læger og hos institutioner med tilknytning til frihedskampen, således at bestemmelserne kan blive udformet på en måde, der passer på forholdene her i landet, og det understregedes i denne forbindelse, at den udformning, de tilsvarende lempede regler har fået i Norge, ikke uden videre kan overføres hertil.

Efter at det ovennævnte forberedende arbejde nu er afsluttet, stiller socialministeriet på grundlag af direktoratet for ulykkesforsikringens vedlagte indstilling nedenstående ændringsforslag.

Med hensyn til årsagssammenhængen mellem skaden og forholdene under besættelsen bemærkes, at loven om erstatning til besættelsestidens ofre og direktoratet for ulykkesforsikringens praksis gradvis er søgt tilpasset erfaringerne om følgesygdomme efter ophold i tyske koncentrationslejre. Det er herefter en forudsætning for erstatningstilkendelse, at der er sammenhæng mellem besættelsestidens påvirkning og in-

validiteten eller dødsfaldet, idet den konstaterede lidelse begrundet krav på erstatning, når lidelsen ikke med overvejende sandsynlighed kan tilskrives andre forhold end dem, ansøgeren levede under i besættelsestiden.

Det er efterhånden, som de af loven omfattede personer er kommet op i årene, imidlertid blevet vanskeligt at skelne mellem, om en tilstedeværende invaliditet kan tilskrives besættelsestiden eller må tilskrives almindelig alderdomsvækkelse, og problemerne samler sig navnlig om sygdomme, som opstår på så sent et tidspunkt, at det ud fra de nuværende lægelige erfaringer er tvivlsomt, om de kan henføres til besættelsestidens forhold.

I den nyeste norske lovgivning på området har man udskilt visse hårdt invaliderede grupper — hovedsagelig aktive modstandsfolk — der erfaringsmæssigt har været udsat for ganske særlig hård belastning, til en lempeligere behandling af spørgsmålet om årsagssammenhæng mellem skaden og forholdene under krigen.

Ændringsforslag nr. 2, for så vidt angår 01, skal sikre, at invaliditeter på 25 pct. og derover hos skadede, der hører til grupper, hvor man erfaringsmæssigt har været udsat for en helt usædvanlig hård belastning, betragtes som en følge af besættelsestidens forhold, medmindre det er åbenbart, at der ikke kan være en sådan forbindelse. De grupper, der skal kunne henføres til denne milde beviregel, er følgende: Personer der,

- 1) har været deporteret til fængsel eller koncentrationslejr i udlandet,
- 2) har været tjenstgørende i mindst 6 måneder på danske eller udenlandske skibe under allieret kontrol i krigsfarvand,